

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Udrag fra Labyrinten

Citation: Baggesen, Jens: "Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig", i Baggesen, Jens: *Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig*, udg. af TORBEN BROSTRØM, Gyldendal, 1971), s. 106. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen06-shoot-idm139952570708976/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Labyrinten eller Reise gennem Tydskland, Schweitz og Frankrig

kom mig tilsidst ganske af Syne. Jeg overlod mig til mine Reflexioner over denne Mand. Det var en ørkesløs og ødsel Reisende, tænkte jeg, een af disse Herrer som reise for at reise. Dog – hans Physiognomie havde behaget mig – hans artige Tilbud fortiente overalt en mildere Formodning om hans Charakter – jeg ærgrede mig over at have afslaaet det: Du har forsømt et Menneskes Bekiendskab, tænkte jeg – og hvo veed hvor interessant et Menneskes? Hvordan det nu ogsaa var – hvad er interessant i hele Skabningen som det ypperste af alle levende Dyr? Selv denne fortryllende Hede – blev jeg ved, og saae mig om – men hvor studsede jeg! Intet uden Lyng, og Lyng og atter Lyng! Alt det høitidelige var forsvundet – omsonst stræbte jeg at kalde hine levende Phønomener tilbage – alt var tomt, eensformigt, tørt, koldt, dødt, ligegyldigt, utaaeligt. Du seer ham aldrig mere – sukkede jeg – og han syntes dog gierne at ville tale med dig! Hvad maae han desuden tænke om din Egensindighed? Hvo veed, hvormangen mødig, nødsaget Fodgjænger, der vilde være glad ved at age en Station imellem, for snarere at naae Huus – for snarere at overrumple en længselsfuld ventende Kone – du kan have skadet ved denne Uforsigtighed? Om han nu med Bevidsthed eller uden Bevidsthed foresætter sig aldrig herefter at tilbyde nogen Fodgjænger sit magelige Sæde? Jeg kom i ondt Lunc, græmmede mig over ikke at kunne forstrøe det i menneskeligt Selskab – den eene Vogn kunde jeg ikke naae, den anden kunde ikke naae mig – jeg traskede afsted i Lyngen, og besluttede – saa afskyelig forekom mig hele Egnen – at benytte mig af Veiens eeneste Fordeel: i Blinde at kunne vandre den uden Frygt for at stødes eller gaae feil – at lukke Øinene, for ikke at see den.

Jeg veed ikke hvor langt jeg var gaaet paa denne Maade, der lidt efter lidt begyndte at more mig, og kalde Phantasierne tilbage – da jeg pludselig standsedes i min blinde Fart af et Par Hænder, som greb mig i Skuldrene. Jeg er fuldkommen overbevist om, at mine Øine aabnede sig af sig selv, eller rettere mekanisk, uden al oversandselig Ordre – ligerviis som jeg er vis paa, at det umiddelbare Buk, hvormed jeg gienkiendte Manden, der var bortkiørt, skeete uden al tydelig Bevidsthed – „Det er altsaa med lukte Øine,“ sagde han, i det Ekkoet af hans

Latter tabte sig i næste Birkeskov, „man opdager denne Egns Fortryllelse?“

„Tilforladelig, min Herre!“ svarte jeg, i det jeg med eet vaagnede, „jeg seer intet andet Middel dertil; men er det det eeneste, troer jeg det ogsaa fuldkommen probat“ –

„Jeg vilde ikke have noget derimod,“ sagde han, „dersom jeg ikke selv saa ofte havde forsøgt det, uden at spore denne Virkning“ –

„Men De har formodentlig kun forsøgt det i Deres Vogn, min Herre! Troe mig at denne Forskiæl er overmaade betydelig. Man drømmer ganske anderledes til Fods end til Vogns! De maae allerede ofte have lagt mærke til, at en Drøm i Deres Vogn er langt anderledes beskaffen end en Drøm i Deres Kirkestoel, og en Drøm i Deres Kirkestoel igien langt anderledes end en Drøm i Deres Seng–“

„De er en besynderlig Philosoph!“ sagde han med en Mine, som hævede Rangen i dette Udtryk til en Compliments høieste Værdighed – Jeg lod, som jeg ikke hørte det –

– „Og en Drøm til Fods i Lüneburger Heide overgaaer nu alle Drømme“ – blev jeg ved og bukkede mig temmelig dybt – „især naar man vækkes deraf paa en saa behagelig Maade.“

Jeg veed ikke af hvad Aarsag, om for den smagfulde Equipages Skyld, eller fordi han havde en vis *Freeports* Mine, eller fordi ved hans første Stilleholden Mylord *What then?* randt mig i Sinde – men hidindtil havde jeg holdt min Ubekjendte, uagtet han talte tydsk, for en Engellænder.

„Mit Navn er C**“, sagde han, da jeg paa hans Forlangende havde sagt ham mit Navn og mit Fødeland – „Min Familie maatte flygte med de øvrige Hugenerter fra Frankrig – jeg var eene midt i en fremmet Verden i en Alder, hvori man bruger Leden – men jeg har været ligesaa lykkelig, som flittig, har erhvervet mig en anseelig Formue, som sætter mig i Stand til hvert Aar at giennemreise et Stykke af Europa med al muelig Bequemmelighed – og har i den øvrige Tid af mit Liv, nemlig alle Vintre, en Beskæftigelse, som ved Vanen er bleven mig Fornødenhed.“

„Paa denne Maade,“ gientog jeg, „har Tilfældet efter al Anseelse bragt de to forskielligste Reisende sammen, der nogen-